

**BERNARD
MINIER**

ÚDOLÍ

xyz

Údolí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier
Údolí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

BERNARD MINIER

ÚDOLÍ

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

xyz.

Aniž myslel na to, co vlastně dělá, dopřál si další lok alkoholu. Jakmile se tekutina dotkla jazyku, vzpomněl si na svoje dítě, toulající se po kopci obklopeném oslepujícím světlem, na jeho smutnou a umíněnou tvář, potemnělou předčasným dospíváním. „Ach, pane Bože, ochraňuj ho,“ začal se modlit. „Mě zavrhni, zasloužím si to, ale jemu dopřej věčný život.“

Graham Green:
MOC A SLÁVA

1. PŘEDEHRA

„PROČ... TO... DĚLÁTE...?“

Zvedl zrak a zadíval se na nehybnou postavu. Ale možná se jednalo jen o halucinaci. Na horách se halucinace dostavují často. Stačilo, aby měl člověk horečku, aby byl dehydrovaný, aby měl otok mozku z velkých výšek... nebo z podchlazení. Trásl se.

Horolezci a vysokohorští turisté často vyprávějí, že viděli jakousi imaginární postavu, která je po určitou dobu doprovázela. Jako ta, kterou měl teď před očima. Ale vědro ledové vody, jež mu chrstla do obličeje, nebyla žádná halucinace.

Chladem se mu zastavil dech. Tep a dech se zrychlily. Věděl, co to je. Klasické symptomy lehkého podchlazení.

Ale tělo zároveň spustilo obranné mechanismy. V údech se mu stáhly cévy, aby ochránily životní orgány a přesměrovaly krev k srdci a plicím. Proto už necítil ani ruce, ani nohy.

Otočil hlavu a zahleděl se na strmé svahy obklopující malé jezero. Na silnou vrstvu ledu, která ho zakrývala... Na čepele skal tyčících se k šedivému nebi... Celé tyto nehostinné hory, stojící tu už tisíceletí, nenabízely nic jiného než

BERNARD MINIER

pohled na odpornou tvář blízké smrti. *Protože umře*. O tom už nepochyboval. *Lehká* hypotermie se promění ve *střední* a ta konečně v *hlubokou*, která skončí kómatem a zástavou srdce. Bylo to nevyhnutelné. Sundali mu všechno oblečení. Ležel nahý – kromě červené pásky, kterou měl vzadu na hlavě svázané dredy – a rameny, zády a zadkem se tiskl k ledu. Teplota spadla hluboko pod nulu. Muselo být tak $-15\text{ }^{\circ}\text{C}$.

prosíííimprosíííimprosíííim

Pronesl ta slova? Nebo mu jen proběhla myslí?

Začal ztrácet pojem o realitě.

To je velmi špatné znamení...

Pomaličku se nořil do mlhy, oddělující realitu od duševního chaosu.

2. PŘEDEHRA

STEJNÁ MLHA halila krajinu, když ráno vyrazil.

Stoupal mlhou, která se skoro celé dopoledne odmítala zvednout. Málem to vzdal, ale nakonec si řekl, že v zimě se toho v údolí stejně nedá moc dělat.

Lezl, obličej mu křečovitě svírala zima a jedinými orientačními body v polosvětle byly sníh, šedivá kopule nebe a skalní hřebeny. Potom konečně dosáhl okraje lesa a tam mlha skoro úplně zmizela. Skrz průhledný závoj viděl siluety mladých smrků. Na chvíli se zastavil. Navzdory zimě se potil a po obličejí mu tekly velké kapky potu. V tu chvíli to uslyšel. Zvuk. Prasknutí. O kus níž. Suchá větev, která práskla jako výstřel. *Jako kdyby na ni šlápla velká bota.*

„Hej? Je tam někdo?“

Žádná odpověď. Možná nějaké zvíře. Ale jaké zvíře má tak těžký krok? Medvěd? Strávil v těchto horách tisíce hodin, a nikdy na medvěda nenarazil.

Vyšel z lesa a pustil se do nejstrmějšího úseku. Nebyl to tak těžký výstup. V létě dokázala k jezeru dojít spousta

turistů za tři hodiny, ale v zimě tu bylo pusto a prázdno. A on takovou samotu miloval.

O kus výš, tam, kde začala klesat teplota, se poslední smrky zachycovaly v zemi silnými kořeny a dokazovaly, že jsou silnější než jejich příbuzní. Díval se na stromy jako na lidi. Existovali šampioni a pak ti druzí. Nerovnost a nespravedlnost tvořily zákony přírody i lidského druhu. Kamel nevěřil v rovnost. Věřil v konflikt, v soupeření, v to, že přežít dokáže jen ten silnější. V tu chvíli nevěděl, že mu zbývají pouhé čtyři hodiny života.

Co by dělal, kdyby to věděl? Co by člověk dělal, kdyby to věděl? Dal by do pořádku své věci? Požádal by o odpuštění? Koho? Za co? Udělal by něco jinak? Kamel ve svém životě spáchal hrozné věci a žádné výčitky svědomí nikdy neměl. Nikdy nezaváhal. A zopakoval by je, kdyby to bylo nezbytné. Měl to v povaze. Byl mravně zkažený a krutý. *Ten druhý* to musel vycítit. Kamel to okamžitě pochopil, jakmile ho spatřil.

Znovu padla mlha a Kamel měl pocit, že se ztratil, když nenašel začátek ledovce. Ale žulová deska, označující spodní hranici ledovce, tam pořád byla, jako vždycky. Kamel náhle pochopil. Ledovec se nacházel o něco výš. Několik příliš teplých letních a podzimních měsíců ho zahnilo na ústup. Kronika ohlášené smrti. Za dvacet nebo třicet let tu nezůstane nic. A v městech v údolí bude stejné horko jako v létě na poušti.

Ale v tuto chvíli ležel na ledu a chlad proměnil jeho tváře v klubičko jehel, takže vypadaly jako po zpackané plastické

ÚDOLÍ

operaci. Zhluboka se nadechl. Na okamžik ztratil vědomí. Když se znovu probрал, uvědomil si, že se přestal trást.

To je špatné. Jakmile se člověk přestane trást, znamená to, že jeho vnitřní teplota klesla pod 31 °C. Spatřil postavu, jak se nad ním naklání.

„Proč... to... děláte?“ zašeptal, ale polovina slov nepřešla přes zmrzlé rty.

Pokusil se pohnout hlavou, ale nedokázal to. Vzadu na hlavě mu červená páska zmrzla a vytvořila pevnou korunu. Jeho tělo už bylo potažené slabou vrstvou ledu, která praskla pokaždé, když se chtěl pohnout. Ale každé polití ledovou vodou způsobilo, že vrstva byla čím dál silnější. Byl v ní uvězněný jako ve skafandru.

Někde o kousek dál musela být v ledu díra, v níž se vědro pokaždé naplnilo.

Náhle ucítil horkost. Jak to? Potom si vzpomněl, že to je jeden z paradoxních účinků *zhoršení hypotermie*. Svaly se uvolnily. Výsledek? Krev znovu začne proudit ke končetinám.

Tep se mu zpomalil. *Bradykardie*. Pokles tlaku. Příznaky se hromadí.

Když dorazil do chaty, což byla obyčejná kamenná stavba s břidlicovou střechou na břehu jezera, rozhodl se, že si před sestupem chvilku odpočine. Dnes nebylo počasí, aby pokračoval dál na vrcholek Gendarme.

Z termosky upil trochu kafe, ulevil močovému měchýři a snědl jednu energetickou tyčinku. Potom si přes záda

BERNARD MINIER

přehodil batoh a zamířil ke dveřím, které zůstaly otevřené a jimiž dovnitř proudil ledový vítr a mdlé světlo. Jakmile překročil práh, ozvalo se zasvištění, do obličje dostal ránu a pak už nebylo nic, až do chvíle, kdy ho probudilo první vědro ledové vody.

MUSÍ ZAPLATIT za to, co udělal, to věděl. Ale nerozuměl, proč se to musí stát takhle...

„Kdo... jste?“ vyrazil ze sebe.

Jako kdyby to čekal, nedostalo se mu žádné odpovědi. Místo toho následovalo další vědro. Uvědomil si, že mu kůže na rukách, na zadku a na lýtkách přimrzla k ledu jezeru. Stal se jeho součástí.

Kdyby se mohl vidět, určitě by zkonstatoval, že se čím dál víc podobá mrtvole. V místech, kde se jeho tělo dotýkalo ledu, měl kůži zsinalou, panenky nereagovaly. Nízko nad jezerem fičel vítr a na rohovce mu přistávaly sněhové vločky.

Nicméně chtěl zaostřit oči, když spatřil *nůž*.

Ostrá špička se přiblížila k jeho břichu. A jemu se na okamžik odrazily v očích mraky na šedivém nebi.

Chtěl vykřiknout, ale hlasivky už měl taky zmrzlé. Necítil, když čepel prorazila tenkou vrstvu ledu, zabodla se mu do břicha a otevřela ho od žaludku až k podbříšku. Byla mu zima. Byl tak zmrzlý, že necítil ruku, která otevřela ránu, a *nůž*, který mu rozřízl střevo. Zaslechl jen smích.

3. PŘEDEHRA

TELEFONÁT přišel do ústředny vysokohorské četnické stanice, PGHM (Peloton de gendarmerie de haute montagne) v Aiguesvives ještě ten večer. Podle mladé manželky se devěťadvacetiletý Kamel Aissani nevrátil z vysokohorské túry. Neplánoval strávit noc v horách. Spací pytel, karimatku a benzinový vaříč nechal doma a nevzal si ani nic na převlečení. *Něco se muselo stát.*

Hlas mladé ženy, která byla evidentně na pokraji pláče, se chvěl znepokojením.

Četníci z PGHM neztráceli čas. Za necelou půlhodinu po telefonátu odstartovala z velké zasněžené louky, sloužící jako heliport a nacházející se za budovami četnické stanice, záchranná helikoptéra. Na palubě byli čtyři muži: pilot, mechanik, lékař a záchranář.

Všichni znali trasu, po níž se Kamel vydal. Otázkou bylo, jestli se zastavil u Černého jezera, nebo jestli pokračoval dál, až na Gendarme. Už dávno se setmělo a tma hledání nijak neusnadňovala. Tým se chystal pátrání přerušit a pokračovat ráno, když kolem půl druhé v noci přelétal Černé jezero.

V tuto hodinu si jezero zaslouhovalo své jméno. Podlouhlý povrch, strnulý a hladký, vypadal jako zrcadlo uprostřed ponuré scény skal a strmých stěn, osvětlených velkým reflektorem měsíce.

Reflektor helikoptéry běžel jako oslepující štětec po ledu, dokud se nezastavil na nějakém tvaru. Nesporně se jednalo o člověka. I navzdory výšce – helikoptéra nemohla sestoupit níž kvůli blízkému skalnatému hřebenu, který se tyčil do tmy jako dýky – všichni konstatovali, že Kamel Aissani leží na ledu *nahý*. Zmocnila se jich hrůza. Bílý led. Modré nahé tělo. Černé stíny. Červená páska ve vlasech. A nejděsivější bylo, že měl rozříznuté břicho. Čtyři muži se na sebe podívali.

Neexistoval žádný způsob, jak v ledovcovém kotli přistát. Museli by přistát na ledu svírajícím hladinu a nic jim nezařučovalo, že vrstva bude dostatečně silná. Proto se rozhodli spustit lékaře a záchranáře na malý šelfový výstupek neda-leko řeky, asi dvacet metrů od těla.

„Jste si jistí?“ zařval pilot. „Může to prasknout, chlapi. Podle mě by to vydrželo do zítřka!“

Lékař na něj mávl, že chce sestoupit. Zatímco se spolu se záchranářem upínali do postroje, všichni na palubě cítili morbidní vzrušení, že se ocitli v tomto prostředí, v takřka divadelní atmosféře té tmavé noci a hlavně toho nahého těla v měsíčním světle. Ve vzduchu se vznášel pocit něčeho *nového*, ale taky *nebezpečného*. A adrenalin byl jejich oblíbenou drogou.

ÚDOLÍ

Jako první se spustil do prázdna rotmistr Yann Vogel. Následoval ho doktor Loridan. V červené bundě, ochranné přilbě a v brýlích na noční vidění se houpal v ledových poryvech větru uprostřed ledovcového kotle jako směšná loutka nebo jako pavouk na konci vlákna. Jakmile se ocitli na skalisku, začali zkoumat led. Vrstva vypadala silná a pevná, ale člověk nikdy neví. Rozhodli se tedy obejít jezero až k chatě a odtamtud dojít k tělu, jako to musel udělat i Aissani.

A někdo s ním? Lékaře tato otázka napadla okamžitě. Udělal to Kamel Aissani sám, jako když Japonci kdysi páchali *seppuku*? *Anebo... mu to někdo udělal?*

Při této myšlence se doktor zachvěl a toto zachvění nemělo nic společného se zimou.

Zamířili po ledu k tělu a nespouštěli z něj zrak. Kdyby byl chudák Kamel Aissani ještě naživu, museli by ho intubovat a okamžitě mu podat léky, než by ho vytáhli nahoru do helikoptéry. Možná budou muset provést přímou masáž srdce. Jenomže tady nebyl lékařský tým a Loridan tu byl jediný lékař. Musel se spolehnout jen sám na sebe.

Tělo se blížilo.

Mléčné měsíční světlo vytvářelo stín, jako kdyby se jednalo o scénu z muzikálu. *Ale v úrovni břicha se nacházelo něco velmi zvláštního...*

Břicho nebylo jen rozříznuté obrovskou ranou, která byla vidět i z místa, kde stáli, ale zároveň bylo kulaté a nafouklé jako kožený měch – *nebo jako břicho těhotné ženy.*

„Panebože!“ vykřikl Vogel.

K mrtvole jim chybělo deset kroků.

Nebyla to první mrtvola, kterou viděli. Viděli jich spoustu. Zřícené horolezce, lyžaře stržené lavinou, zraněné hlavy po pádu kamení, lidi postižené podchlazením, kteří se jim lámali pod rukama, když je snášeli dolů. A to nemluvě o mrtvých kamarádech, kteří doplatili na lidskou blbost, egoismus a neopatrnost. Ale tohle byla ta nejpodivnější smrt, jakou kdy viděli. Byl to pro ně ten největší šok. Věděli, že na tenhle pohled nikdy nezapomenou. Nahé tělo bylo v ledovém sevření promodralé, rty mělo černé, kůži zsinatou, dokořán otevřené oči, připomínající oči slepce, kulaté a rozříznuté břicho, podobající se černé škebli.

Loridan několikrát zamrkal. *Ne, to není možné... to, co vidí, nemůže být...*

Jeho profese ho často nutila účastnit se strašlivých scén, ale tohle přesahovalo veškerou zkušenost. Aspoň tu jeho. *Protože uprostřed otevřeného břicha, mezi roztaženými břišními svaly, se nacházela absurdní a příšerná parodie na těhotenství. Plastová panenka vražená vší silou mezi střeva. Její nádherné modré oči hleděly skrz ledovou krustu přímo do těch Loridanových.*

S bušícím srdcem a se zpocenýma rukama v rukavicích vyndal vysílačku a stiskl tlačítko.

„Je mrtvý!“ nahlásil. „Potřebujeme soudního lékaře.“

„To může počkat do rána,“ prohlásil pilot. „Teplota dnes v noci klesne na -10°C . Zakonzervuje ho to líp než rybu v ledničce. Přepínám.“

ÚDOLÍ

Vzhledem k tomu, co viděl, nepřipadalo doktorovi to přirovnání nejvtipnější. Stiskl znovu tlačítko.

„Neudělal si to sám! A ten, kdo to udělal, musí být pořádný magor... Rychle. Netoužím tady zůstat dýl, než musím. Přepínám...“

„O čem to mluvíte, doktore? Přepínám...“

„Je to vražda! Strašlivá vražda!“

„Cože?“

„Tak dělej, vytáhni nás, kurva!“

PÁTEK

1.

„JAK DLOUHO RÁNO po probuzení?“

„Těžko říct.“

„Za pět minut? Mezi šesti a třiceti minutami? Mezi třiceti a šedesáti? Nebo víc?“

„Řekl bych... mezi šesti a třiceti.“

„Dělá ti problém odpírat si kouření na místech, kde je to zakázané? V kinech, letadlech, restauracích...?“

„Ne.“

„Určitě?“

„Určitě.“

„Kterou cigaretu si odpíráš nejhůř? První, nebo poslední?“

„První.“

„Kolik cigaret vykouříš průměrně za den?“

„Něco mezi deseti a dvaceti.“

„Kouříš v pravidelných intervalech v prvních denních hodinách?“

„Ehm... ano.“

„Kouříš, i když jsi nemocný a musíš zůstat v posteli?“

Zaváhal.

„Ne.“

Rychle to spočítala. Říkalo se tomu Fagerströmův test.

„Pět bodů. Střední závislost. Předepíšu ti nikotinové náplasti a žvýkačky, které budeš žvýkat vždycky, když dostaneš chuť kouřit. Myslím však, že žvýkačky stačit nebudou. Ale nejdřív to zkusíme. Proč chceš přestat kouřit?“

Zopakoval jí své důvody. Za prvé nechce umřít na rakovinu hrtanu nebo plic, to je příliš pitomé. Za druhé čím dál častěji trpěl bronchitidou, což znamenalo, že plíce předčasně stárnou. Za třetí chtěl zůstat zdravý kvůli Gustavovi. Za čtvrté není moc příjemné líbat kuřáka, když je člověk nekuřák, ne?

Doktorka Léa Delambrová přisvědčila.

„Cítíš se připravený?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl.

„Tak začneme... *ted!*“

Usmála se na něj. Plácla se do stehén. Vstala. Strčila si čtyřbarevnou propisovačku do kapsičky u pláště a podívala se na blondatého chlapce, který si kousek od ní hrál s tatínkovým mobilem.

„Gustav mi dělá starosti,“ řekl.

„Já vím. Už jsme o tom mluvili.“

„Ve škole se už skoro nedokáže soustředit, začíná mít špatné známky a doma je hrozně roztržitý. Často vůbec neposlouchá, když na něj mluvím... A někdy reaguje agresivně.“

ÚDOLÍ

Pokrčila rameny.

„Musíme počkat. Jestli tyhle symptomy budou přetrvávat dalších šest měsíců, můžeme stanovit diagnózu poruchy soustředění. A hyperaktivity. A předáme ho specialistovi.“

„A zatím?“

Chvíli na něj mlčky hleděla.

„Martine, nejdůležitější je, že je Gustav zdravý. Zdá se, že se implantát ujal. Uvědomuješ si, že to je největší vítězství?“

Servaz potřásl hlavou.

Samozřejmě že má pravdu.

Jeho syn trpěl atrézií žlučovodu, nemocí, která zasáhne jedno dítě z dvaceti tisíc a která spočívá ve zúžení žlučovodu, což způsobuje, že se v játrech začne hromadit žluč. Pokud nedojde k operačnímu zákroku, vede to k nenapravitelnému poškození a ke smrti. Děti postižené atrézií musí být neustále pod lékařským dohledem. Jsou menší a slabší než ostatní a často trpí bolestmi břicha, vnitřním krvácením do střev a jsou náchylné k infekcím. Prvním řešením je obnovení normálního průchodu žluče tak, že se odumřelý kousek žlučovodu nahradí kouskem střeva a žluč se odvede přímo z jater do střevního traktu. Této metodě se říká Kasaiho portoenterostomie a je úspěšná v jednom případě ze tří. U Gustava úspěšná nebyla.

Lékaři tedy museli přistoupit k transplantaci jater ze živého dárce. Z 60 až 70 procent bývá tímto dárce nejblížejší příbuzný. Servaz se dobrovolně přihlásil. K operaci došlo na jedné rakouské klinice za absolutně neuvěřitelných

podmínek a v naprostém utajení. Servaz při zákroku málem umřel.

Když si na to vzpomněl, bez nejmenších pochybností si uvědomoval, že se jednalo o nejsurrealističtější a nejpříšernější epizodu jeho života.

Servaz se podíval na doktorku Delambrovou. Byla vyšší než on, díky plavání měla široká ramena, věčně rozčuchané vlasy, oči zelené, škodolibé, elektrizující a taky čisté a jasné rysy, které neskrývaly nic. Stejná byla její povaha. Pracovala na dětském oddělení (gastroenterologie, hepatologie a pediatrické výživy) v nemocnici Purpan v Toulouse. Je *léčení dětí v nemocnici* tou nejtěžší profesí, vyžadující víc obětavosti než odbornosti? Přistoupila ke Gustavovi, chvíli s ním vtipkovala, rozčuchala mu jeho jemné blondáté vlásky a něco mu pošeptala do ucha, což ho rozesmálo.

Doktorce Lée Delambrové bylo třiačtyřicet let, *jemu bude 31. prosince padesát...*

Napadlo ho, jestli by Gustav chtěl doma takovou matku. Gustav se v jeho životě objevil tím nejneočekávanějším způsobem. A Servaz se stal prakticky ze dne na den jedním z dvou set čtyřiceti tisíců svobodných otců, co jich ve Francii bylo. Jistě, byla to jen kapka v moři samoživitelů a samoživitelek, ale spolu s Gustavem přitahovali nejvíc pohledů při odchodu ze školy. A zapomeňte, prosím, pánové, na rovnost mezi mužem a ženou, když jdete na sociálku nebo do obchodu, jehož věrnostní program se nazývá... *Klub maminek*. Zapomeňte rovněž na to, že pozvete nejlepší

ÚDOLÍ

kamarádku vaší dcery nebo nejlepšího kámoše vašeho syna, aby u vás spal. Zapomeňte.

Cítil se strašně starý. Strašně starý na to, aby vychovával sedmiletého chlapce. Příliš starý, když se ráno na sebe podíval do zrcadla a spatřil muže, jehož vrásky se začínaly prohlubovat a vlasy šedivět. Když jeho hudební a literární vkus patřil ke generaci, jejíž názory už dávno vyšly z módy.

Naštěstí tady byla Charlène, krásná manželka jeho zástupce. Charlène Espérandieuová věděla mnohem líp než kdokoliv jiný, co milují současné děti a pubertáci. A Gustav ji zbožňoval.

Bývalého zástupce, pomyslel si Servaz. Za hodinu měl schůzku se zástupcem policejních odborů, aby se dozvěděl, jak to s ním dopadne, protože od událostí, k nimž došlo v únoru 2018, byl suspendován. Už žádná zbraň, žádný odznak, žádná kancelář, a tedy ani žádný zástupce.

Pokud zbavení funkce nebyl trest, velmi se mu to podobalo. Ačkoliv při zbavení funkce měl teoreticky nárok na odstupné, odebrali mu všechny prémie, takže pobíral jen třicet procent původního platu. Nesměl se stýkat s kolegy. Což vlastně nebylo nic nového, protože většina z nich se od něj stejně držela daleko. *Ze strachu z náказы.*

Výjimkou byli pouze Vincent a Samira. Oba si vždycky našli způsob, jak mu projevit přátelství a podporu. Nebylo to nic překvapivého. Vincent Espérandieu a Samira Cheungová byli jeho nejmilejšími kolegy, vychoval je a naučil houževnatosti a loajalitě. Oba se stali jeho přáteli.

BERNARD MINIER

Jedinou výhodou odvolání z funkce bylo, že se mohl čtyřicet hodin denně věnovat Gustavovi. Mohl se podřídit jeho časovému rozvrhu a potřebám a nemusel pořád volat Charlene nebo chůvu, aby ho pohlídaly. Uvědomoval si, že *přehání* svou roli otce a že jeho čas a myšlenky se točí jen kolem Gustava. Ale otcem byl podruhé v životě a tentokrát to nechtěl propásnout.

V telefonu doktorky Léy Delambrové se ozval hlas Léa Ferrého.

„Hned přijdu,“ řekla.

Políbila Gustava a pak se otočila k Servazovi.

„Zítřka večer sloužím. Uvidíme se v neděli?“

2.

„ADMINISTRATIVNÍ VYŠETŘOVÁNÍ je u konce,“ prohlásil zástupce policejních odborů tónem, který nevěstil nic dobrého. „Musíš před disciplinární komisi.“

Bylo 15. června 2018. Krásný den. Teplý a slunečný. Z funkce ho odvolali v únoru. V protokolu stálo, že odvolání bude trvat pravděpodobně čtyři měsíce, pokud ho ovšem vedení neprodlouží a nebude čekat na výsledek trestního řízení, které bylo zahájeno po smrti slavného spisovatele detektivek Erika Langa a jednoho z jeho fanoušků, Rémyho Mandela, kteří zahynuli při požáru založeném Mandelem, jemuž Servaz asistoval.

Zbytek událostí byl poněkud nejasný. Aspoň pro nadřízené. V příhodnou chvíli Servaz opomněl uvést, že když Langa vyvedli z policejní budovy, ohrožoval zbraní „muže s kůží hada“. Stejně tak se zapomněl svěřit s tím, že neudělal nic, aby ho zachránil, protože byl příliš zaneprázdněný tím, že vytahoval z plamenů svého vlastního syna a prchal z hořící stodoly.

Podíval se na Gustava, který vedle něj lízal zmrzlinu v kornoutu. Neměl školu, učitelé stávkovali. Servaz se

nemohl ubránit, aby v duchu znovu nespátril tu výheň, aby necítil na tváři horký dech plamenů, když běžel s Gustavem k vratům stodoly.

Otočil pohled k ulici. Se zástupcem odborů si dal schůzku v hospodě des Carmes, co nejdál od policejní budovy. Teď v červnu Toulouse vibrovalo horkem. Každé sklo a každá kovová věc jako by je chtěla oslepit a vysílala jejich směrem odrazy bílého světla.

„Musíme počkat na rozhodnutí soudu,“ pokračoval zástupce odborů, „než stanovíme datum disciplinárky.“

V policejních spisech stálo, že „příslušník policie se vystavuje disciplinárním sankcím v případě každé chyby, které se dopustí ve službě, aniž by se přihlíželo k trestům stanoveným soudem“. Jinak řečeno, policista mohl být *očištěn* soudem, ale přesto mohl být *potrestán* nadřízenými. Vítejte v nádherném světě policie...

„Martine,“ vysvětloval zástupce odborů, „ty jsi už nedávno před disciplinárkou stál... a vyfasoval jsi dočasné odvolání z funkce na tři měsíce... a degradaci na kapitána.“

Jako Mojžíš vyzbrojený desaterem mával mužík administrativními fakty. Servaz zaznamenal, že má uprostřed čela, těsně nad obroučky brýlí, mateřské znaménko vyhlížející jako třetí oko.

„Takže je pravděpodobné, že tentokrát ti vzhledem k závažnosti faktů a recidivě hrozí... hm... trest obsažený ve čtvrtém článku.“

ÚDOLÍ

Čtvrtý článek. Výpověď nebo nucený odchod do důchodu. Servaz cítil, jak mu po zátylku přejela ledová ruka. Polda je jedna ze vzácných profesí, kdy můžete být odsouzený jak trestně, tak i profesně. Můžete přijít o všechna práva, včetně důchodu. Žádná jiná profese s sebou tyto důsledky nenese. Kdyby se toto ustanovení dalo aplikovat na další profese, spousta lidí by se ocitla na dlažbě.

„Navíc, na rozdíl od soudu, disciplinárka tě nebude vyslýchat jen ohledně důvodů, proč tě odvolali z funkce, ale může se vracet k minulým případům, probírat jakýkoliv aspekt tvého profesního i soukromého života. Může prosívat celý tvůj život, Martine.“

Servaz na něj vrhl bezvýrazný pohled. Přesto to v něm pěnílo. Taky měl *strach*. Co by se stalo s ním a s Gustavem, kdyby nejen přišel o práci, jíž věnoval velkou část svého života, ale kdyby mu vzali i důchod? Bylo mu padesát. Co uměl jiného, než být polda?

„Pozitivní na tom je, že se dozvíš všechno, co spis obsahuje. A já taky. Můžeš si s sebou vzít advokáta, jestli nějakého máš, ale ten bude mít jen roli pozorovatele. Během jednání disciplinárky zasahovat nemůže. Jediný, kdo tě může bránit, jsou odbory.“

Zástupce odborů si strčil prst hluboko do chlupatého ucha a zakvedlal s ním.

„Nejsi v tom sám, Martine. *Budeme bojovat*. Budeme stát po tvém boku a poženeme tvůj případ třeba až na nejvyšší místa. Jistě, někteří odboráři se starají spíš o to, aby si to

BERNARD MINIER

u nadřízených nerozházeli, ale naše organizace má jen jediný cíl a ty to víš. Obranu policistů jak individuálně, tak kolektivně.“

Zástupce odborů pronesl svou řeč jako nějaký prodavač automobilů.

„Je tady ještě něco,“ dodal tónem člověka, který vám chce oznámit, že vám uříznou nejen jednu nohu, ale taky tu druhou. „Musí počkat na rozhodnutí soudu, takže je nutné prodloužit tvé odvolání z funkce. Budeš dostávat jen půlku platu.“

Tentokrát Servaz reagoval. Zdrtil ho pohledem. Věděl, že zástupce odborů, ať už kvůli ideologii, oportunismu nebo z vlastní vůle stojí na jeho straně. Ale nezabýjeli snad v antice posly špatných zpráv?

„Dokonce si ani nemůžu najít jinou práci,“ řekl. „Jak mám platit účty?“

Když s Gustavem vyšli z kavárny a zamířili k domovu, spatřil na zdi graffiti, obracející se k němu a jeho kolegům.

MRDAT POLICIÍ

„Co znamená mrdat?“ zeptal se Gustav.

„To znamená milovat.“

NEDĚLE

3.

21 HODIN. Červnový večer se jen velmi pomalu měnil v noc. Toulouse není New York, ale růžové město, které v létě moc nespí. Albert Camus napsal, že nejlepší způsob, jak poznat nějaké město, je zjistit, „jak se tam pracuje, jak se tam miluje a jak se tam umírá“.

V Toulouse se pracovalo, milovalo a umíralo hlučně. Obyvatelé Toulouse si nikdy nenechali diktovat způsob života městskými úředníky, pravidly nebo zákony. Nosili vztek v srdci a hlavu vysoko, takže Toulouse prakticky nikdy neodpočívalo.

A během mistrovství světa ve fotbale to platilo dvojnásob. Včera večer doprovodil vítězství Francie nad Austrálií 2:1, pokud člověk mohl věřit zpravodajským kanálům, koncert troubení a výkřiků radosti. Ve skutečnosti to nebylo nic moc porazit jen o gól zemi, kterou proslavilo hlavně ragby, ale zdálo se, že ke štěstí mnoha lidí to stačilo.

Tohle si Servaz říkal, když pozoroval, jak se nebe nad střechami mění z lososově růžové na popelavě šedou. Na okamžik bojoval s pokušením vyndat z kapsy cigaretu jako

obvykle a jako by to udělal ještě přede dvěma dny, ale pak si vzpomněl na nikotinové náplasti.

„Tati!“

Otočil se, přešel obývací a chodbu a vstoupil do Gustavova pokoje.

„Vyčistil sis zuby?“

Chlapec sedící na posteli přikývl.

„Přečteš mi nějaký příběh?“

Servaz se usmál a přistoupil k polici. Stála na ní řada dětských knih... Vloni v zimě ho Gustav poprosil o tablet. Bezpochyby o něm slyšel ve škole. Během několika posledních let zaplnily dětské pokoje monitory počítačů. Než mu dal tablet pod stromeček, rozhodl se Servaz, že si nejprve promluví s Gustavovou učitelkou. Potíže se soustředěním, s pozorností při vyučování, komplikace s vnímáním reality a s usínáním. Učitelka před ním narýsovala přímo apokalyptický obraz. „Každé dítě je jiné,“ uklidňovala ho doktorka Léa Delambrová, když se jí zeptal na názor. „Je ovšem pravda, že mnohé jazykové, paměťové a psychologické testy odhalily jisté souvislosti mezi časem stráveným u obrazovky, spánkem a výkony... Nejdůležitější otázkou je, jestli budeš schopný mu omezit používání tabletu, nebo ne.“ Když to říkala, hleděla mu upřeně do očí a on se rozhodl počkat.

Vzal z poličky knihu, otevřel ji na založené stránce a vklouzl do postele vedle Gustava.

„Když se Bari narodil,“ začal číst, „svět mu nejdřív připadal jako velká a tmavá jeskyně. Jeho matka, Šedá vlčice, byla slepá.“

ÚDOLÍ

„Proč byla slepá?“ zeptal se Gustav, jemuž se už klížila víčka.

O pět minut později se Servaz vrátil do obývacího pokoje a na stůl v kuchyni prostřel dva příbory. Králík na červeném víně se sýrovými křupkami. Našel tenhle recept v kuchařce pro začátečníky... na internetu. Ani on nedokázal zastavit nezadržitelný pokrok.

Otevřeným francouzským oknem k němu dolehlo zvenčí dvojí zatroubení.

Vystrčil hlavu. Dole na něj krátce zablikaly reflektory. Odpověděl zamáváním: *cesta je volná*. Zapálil dva svíčky, na stereopřehrávač nasadil desku s Mahlerem a zamířil ke dveřím.

„Dobrý večer, Columbo,“ řekla doktorka Léa Delambrová, když vystoupila z výtahu.

Přes černé tričko s všítou podprsenkou si přehodila červené bolerko a vzala si k němu dlouhou černou sukni. Její kůže se během jara zbarvila do krásné medově hnědé barvy a Servaz se nemohl vynadívat na obrys jejích klíčních kostí a na to, čemu anatomové říkají sternocleidomastoideus. Ale ona mu tento pohled nedopřála dlouho, přitiskla svou tvář k jeho, prsty mu s lehkostí motýlů přejela přes zátylek a políbila ho na rty. Servaz na okamžik spatřil svůj odraz v jejích duhovkách, které vzápětí zaplnily celé jeho zorné pole.

„Gustav spí?“

Přikývl. Doktorka ho obešla, vstoupila do obýváku, odhodila kabelku na pohovku, okomentovala vůni linouc se z kuchyně a potom se k němu otočila.

„Zvládáš to?“

Na okamžik ho napadlo, že naráží na jeho vztah s Gustavem, ale vzápětí pochopil, že mluví o jeho odvykací kúře.

„Od pátku ani jedna.“

Znovu ho políbila a očuchala mu krk, jako to láskyplně dělají štěňata.

„Je pravda, že nic necítím. Už jsem si málem na tu vůni zvykla...“

Přes úzkou sukni položil dlaně na její kulatý zadek a přitáhl ji k sobě.

„Budu potřebovat kompletní lékařské vyšetření, doktor-ko.“

„Po třech dnech?“

„Opatrnosti není nikdy dost.“

„Nejdřív se najíme. Od rána jsem neměla nic v puse a mám hlad jako vlk.“

Přitukli si a pak se pustili do večeře. Sledoval ji, jak krásnými zuby trhá maso. Poblahopřála mu k jeho kuchařskému umění, ale on dobře věděl, že králíka připálil. Vyprávěla mu, co nového v nemocnici, a on jako pokaždé cítil, jak se mu svírá srdce nad nespravedlností světa a nad tím, čemu všemu musí denně čelit žena, do níž se zamiloval. *Vždycky to tak je. Dotýká se nás všechno, co je nám blízké.*

Pak začala vyprávět veselé příběhy z dětského oddělení a snažila se přitom být uvolněná, ale Servaz dobře věděl, že je to její způsob, jak se proti všemu obrnit. O čtrnáctileté těhotné dívce, které rodiče zakázali potrat, a o jejím otci,

ÚDOLÍ

kterého Léa podezřívala, že ji do jiného stavu přivedl. O desetiletém chlapci, jenž se stal obětí sexuálního vydírání na sociálních sítích a který se už potřetí pokusil o sebevraždu. O čtyřletém dítěti postiženém hluchoslepotou, jíž se říká Usherův symptom a která se projevuje hluchotou od narození a postupnou slepotou. Jestliže existuje Bůh, tak je to pořádný úchyl. A pak o obyčejnějších případech, o kojenci, kterého matka zapoměla v autě zaparkovaném na slunci a jenž vypadal jako kuře vyndané z trouby. O tom, jaké bude mít psychické následky. O novorozenci trpícím anální imperforací, což znamená, že jeho rektum nemá otvor. A taky o problémech výživy, psychomotorice...

Servaze tato litanie strašně skličovala. *Děti...* Neodvažoval se Lée přiznat, že nevyhnutelně myslí na Gustava a na jeho nemoc, když začala vyjmenovávat všechny choroby, kterými trpí děti na této planetě. Potřebovala to s ním sdílet. Co by si pomyslela, kdyby ji požádal, aby toho nechala?

Zázrak byl, že pokaždé dokázali zapomenout na své profese a milovat se, že dokázali prchnout před současností a překročit tyto břehy. Poznávali se čím dál víc a jeden druhého dál objevovali. A Servaz pokaždé cítil, jak se mu svírá žaludek, když viděl, jak se Léiny rysy křečovitě svírají rozkoší, jak křičí, jak zatíná nehty do jeho ramen, paží nebo do prostěradel, jak k němu divoce přiráží, jak má pohled obrácený dovnitř do sebe a zapomíná na něj i na všechno ostatní. Vychutnával si tyto chvíle, on, který si myslel, že už do smrti zůstane sám.

Když dnes v noci usnula a když k němu otevřeným oknem doléhal hluk města, uvědomoval si, že fakt, že se v jeho životě objevili Gustav a Léa, vděčí za to, že je silnější, ale zároveň taky zranitelnější.

Od tohoto okamžiku nenesl odpovědnost jen sám za sebe. A bál se.

Ovládl se, aby se nešel podívat do synova pokoje. Hleděl na záda ženy ležící vedle něj na boku, obdivoval její široké boky a řadra. Poslouchal její dech. Cítil, jak se v něm něco uvolňuje. Štěstí se osvobozovalo jako parfém z otevřeného flakonu. Podíval se na displej telefonu. Za několik hodin ji probudí a ona prchne jako zlodějka, než se rozední a hlavně než se probudí Gustav. Nechtěl, aby je syn viděl spolu. *Ještě ne.* Bylo příliš brzy. Gustav čím dál méně mluvil o matce, ale někdy se vracela do rozhovorů jako duch pronásledující jejich životy. Duch, kterého se ani jeden nedokázali úplně zbavit.

Marianne Bokhanowskou unesl sériový vrah Julian Hirtmann jednoho červnového dne v roce 2010, přesně před osmi lety, ačkoliv byla těhotná s Gustavem. Servaz si na tu chvíli vzpomínal, jako kdyby se to odehrálo včera. Prázdný dům, vítr zvedající záclony, Mahlerova hudba puštěná naplno, žesťové nástroje a housle stoupající do finále 6. symfonie, kterou Theodor Adorno pokřtil „Všechno je špatné, co končí špatně“. Přivedla dítě na svět v zajetí a Hirtmann dítě osobně svěřil Servazovi, když Gustav vážně onemocněl. Hirtmann taky Servaze odvezl do té rakouské nemocnice

ÚDOLÍ

a potom se nechal zatknout policií. Marianne se nikdy neobjevila. Švýcar mu dokonce odmítl říct, jestli ještě žije.

A pak dostal přání k Vánocům roku 2017. A fotografii, na níž měla na sobě stejnou tuniku, jako když ji viděl naposled. Četla noviny. Servaz nechal fotografii analyzovat. *Nebyla to fotomontáž*. Na pohlednici bylo napsáno pouze: *Veselé Vánoce*. Podepsán Julian.

Od té doby nic. Žádná známka, že je ještě naživu. Hirtmann byl v „pětihvězdičkové“ věznici v rakouském Leobenu. Naposled Servazovi psal v únoru.

Proč na to všechno myslí právě tuto noc? Posadil se na okraj postele, ujistil se, že Léa spí, a v kalhotách od pyžama šel do kuchyně natočit si skleničku vody. Noc byla teplá a příjemná. Otevřenými okny vál dovnitř slabý větrík a hladil ho po nahém těle jako neviditelná ženská ruka. Cítil se dobře. *Už dlouho se tak dobře necítil*. Náhle do jeho mysli dolétl nějaký zvuk a chvíli trvalo, než si uvědomil, co to je.

Mobil. Nechal ho na nočním stolku.

Rychle se vrátil do ložnice. Zvonění probudilo Léu, která se ve tmě v posteli otočila k němu.

Na nočním stolku mobil dál zvonil a vyžadoval pozornost jako hladové dítě.

1 hodina 30 minut.

Když telefon zazvoní uprostřed noci, málokdy to znamená něco dobrého, pomyslel si.

S bušícím srdcem došel ke stolku a podíval se na displej. Neznámé číslo.

BERNARD MINIER

„Mohl sis tam aspoň nastavit hudbu,“ řekla Léa. Měla rozčuchané vlasy a obličej oteklý spánkem.

Usmívala se, ale Servaz z jejího hlasu vycítil napětí. Zaváhal. Léa se na něj překvapeně podívala.

„Ty to nevezmeš?“

Stiskl zelené tlačítko a přiložil si mobil k uchu.

„Martine? Martine, jsi tam?“

Ten hlas... Otřásl se.

Sotva vnímal Léu, která ho pozorovala. Ten hlas... Neslyšel ho osm let, ale přesto ho okamžitě poznal. Jako kdyby ho slyšel včera. Čas se zhroutil, roky odlétly a minulost se dnes v noci zjevila jako kometa.

Posadil se na okraj postele a zavřel oči.

To není možné!

PONDĚLÍ

4.

UVĚDOMIL SI, že není schopen pronést jediné slovo. Srdce mu v hrudi bušilo jako zvon.

„Marianne?“

Hlas měl drsný jako smirkový papír.

„Martine... Martine, jsi to ty?“

V hlase se jí ozývala panika a Servazovým mozkiem vířila spousta otázek.

„Kde jsi?“ zeptal se.

A měl chuť pokračovat. *Kde jsi byla celé ty roky? Jak to, že máš pořád moje číslo? Čí je to telefon? Proč mi voláš uprostřed noci? Proč jsi o sobě nikdy nedala vědět? Nemohla jsi? Hirtmann je ve vězení, kdo tě drží? KDE JSI BYLA?* Na jednu otázku přece jen znal odpověď. Osm let nezměnil číslo. Byl všechno ostatní, jen ne geek. „Ty sis spletl století,“ řekl mu jednou Espérandieu.

„Martine, prosím, musíš mi pomoci.“

„Kde jsi?“ zopakoval.

„Já nevím!“ skoro vykřikla. „V lese.“

„V lese? V jakém lese?“

BERNARD MINIER

„Martine, nikdy jsem nebyla daleko... jak sis ty...“ V tu chvíli to na lince zapraskalo a na chvíli ztratili spojení. „V Pyrenejích... já... na horách...“

Zase praskání. Servaz náhle dostal strach, že se jim spojení přeruší.

„MARTINE. JÁ... JÁ JSEM UTEKLA.“

Polkl. Krev mu ve spáncích bušila tak silně, že málem přehlušila hlas v telefonu. Vůbec si neuvědomil, že sklouzl na zem, že tam teď sedí a zády se opírá o postel. Vůbec si neuvědomil ani to, že Léa vstala a že mu teď do zad upírá znepokojený pohled. Ani to, že svírá mobil tak silně, že mu zbělaly klouby na prstech.

„Prosím!“ opakovala Marianne. „Špatně tě tady slyším... už hodinu se ti snažím dovolat... každou chvíli může vypadnout signál.“

Salvy praskání a čím dál hrozivější ticho.

„Jsi v Pyrenejích, je to tak? V horách? Ale nevíš kde, *je to tak?*“

„Ano!“

Cítil, jak se jí zmocňuje stres, a dokonce panika, která jí deformovala hlas.

„Popiš mi, co vidíš!“

Krátké ticho.

„Jsem na horském svahu... v lese... na stezce... nad... údolím...“

Pokračovala, ale její slova se utopila v dalším praskání.

„Co? Nic jsem neslyšel!“ křikl.

ÚDOLÍ

„Slyšíš mě?“

„Teď ano!“

„Asi před hodinou jsem viděla... *kostel*... se... zvonící...

A staré budovy... něco jako...”

„*Klášter*?“

„Ano. Martine, já...!“

„Byl tam most a tekla tam řeka?“

„Ano, ano!“

„Jak daleko jsou hory?“

„Blízko.“

„Jsou vysoké?“

„Ano!“

Znal to místo! Opatství Aiguesvives... V Pyrenejích neexistovalo žádné jiné místo, které by odpovídalo popisu.

„Marianne, zavolám četníky, jsou blízko, přijdou ti na pomoc.“

„NE!“

Z telefonu se ozvalo zařvání. Plné zoufalství a hrůzy.

„Ne, nevolej niko... Přijed' *ty*!“

„Marianne, co se děje?“ vykřikl tak silně, že nejen vyděsil Léu, ale málem probudil i Gustava.

Vrhl pohled za záda. Léa měla vytřeštěné oči. Vypadala tak vyděšeně, že trochu ztišil hlas.

„Marianne, musím je zavolat!“

„Prosím... nevolej... policii! Hlavně ne policii! Slib mi to! Já... ti to vysvětlím.“

Zaváhal. Nevěděl, jak se rozhodnout.

BERNARD MINIER

Proč byla tak vyděšená při představě, že zavolá četníky?

„V tom případě se vrať zpátky, k opatství!“ přikázal.

„Ne! Nebudu se vra... určitě mě... on...“

„Kdo? *Kdo* tě hledá, Marianne?“

Ticho.

„Marianne, *kdo* tě hledá?“

Koncert praskání.

„Marianne...? Marianne...?“

Někdo nebo něco ukončilo spojení.

„*Marianne...*“

„BYLA TO ONA?“

Otázka to byla čistě rétorická, jen způsob, jak navázat kontakt s mužem, který vypadal, že je najednou velmi, velmi daleko. Léa však už odpověď znala. Servaz přikývl. Skoro se styděl, že to musel udělat. Vyprávěl jí Mariannin příběh, o jejím únosu, o jejím zmizení ze světa živých... Neskrýval před ní, že je to Gustavova matka a že to byla velká láska z mládí, ani to, že mu lhala a že s ním manipulovala. Ale dělala to proto, aby chránila svého druhého syna, Huga, nevlastního Gustavova bratra, který si dnes odpykával dlouhý trest ve vězení.

„Co se děje?“ chtěla vědět.

Několika slovy jí to vysvětlil. Poslouchala, aniž ho přerušovala a aniž se pohnula, ale jak jí sděloval fakta, její pohled postupně temněl. Servaz věděl, co si myslí. *Tě ženě se podařilo uprchnout po osmi letech a první, komu volá, jsi ty... A to tě strašně rozrušilo.*

ÚDOLÍ

„Musím si zavolat,“ řekl.

Vzal si mobil a odešel z ložnice.

Ujistil se, že Gustav spí. Šel až do obývacího. Hledal číslo, na které dlouho nevolal ani v noci, ani ve dne.

„Martine? Co se děje?“ odpovídal hlas jeho bývalého zástupce, Vincenta Espérandieua.

Nevěděl, jak začít. To, co se právě stalo, bylo tak... *zvláštní, tak nepravděpodobné.*

„Právě mi někdo volal,“ řekl.

„Kdo?“

Pověděl mu o rozhovoru, o panice, ozývající se v Marianině hlase, o vysvětlení, kde se nachází, a hlavně mu zopakoval její větu: „Utekla jsem.“

Na druhém konci zavládlo ticho.

„Víš určitě, že to byla ona?“

Tón byl otevřeně skeptický.

„Jistě.“

„Kurva! Po takový době... to je... to je...“

Nemožné, nepochopitelné, neuvěřitelné, neočekávané, ohromující, úžasné, děsivé?

Ano, takové to bylo, řekl si v duchu. Vzpomněl si na případ otce ze Seine-Saint-Denis, který dal svou dceru kojné a pak zmizel... *na čtyřicet let.* Na Lucy Ann Johnsonovou, kanadskou matku, která bez varování opustila svou rodinu včetně dcery a jejíž stopu našli po *padesáti letech.* Na tři unesené dívky z Clevelandu. Jedné z nich se podařilo zavolat pomoc po *deseti letech věznění.*

Ať mi nikdo neříká, že se svět otáčí pořád správným směrem.

„Martine, co chceš dělat?“ zeptal se Vincent.

„Já nevím.“

„Martine,“ odvážil se Vincent po chvíli mlčení. „Je to neuvěřitelné, co se stalo, ale musíš to oznámit... Dokonce bych to ani neměl vědět. Připomínám ti, že s tebou ani nesmím mluvit.“

„Já vím. Ale potřebuju pomoc. Teď hned.“

Znovu si vzpomněl, co mu říkala Marianne. Žádnou policii! Na druhém konci Vincent vzdychl.

„Dobře,“ řekl. „Co chceš, abych udělal?“

„Potřebuju, aby sis poznamenal číslo a zjistil, odkud volala.“
Espérandieuovi chvíli trvalo, než odpověděl.

„A jak to mám asi udělat? Musel bych vyslechnout operátora.“

Servaz zaváhal. Nechtěl přítele zkompromitovat, ale touha najít Marianne byla silnější.

„Něco vymysli. Připoj to k jinému případu.“

„Do prdele, jestli mě načapá šéf, tak mě taky čeká disciplínárka, víš to?“ Pauza. „Dobře, dobře, uvidím, co se dá dělat... Ale stejně musíme počkat do zítřka. Kdybych všechny probudil v noci, musel bych to sakra vysvětlit. Jasný?“

„Mám ještě něco,“ dodal Servaz.

„Co? Povídej.“

„Můžu k vám přivést Gustava? *Teď hned?* Musím tam jet.“

ÚDOLÍ

„Teď v noci?“

„Nemůžu ztrácet čas...“

Z chodby zaslechl Léiny kroky.

„Samozřejmě,“ odpověděl Vincent. „Samozřejmě. Žádný problém. Víš dobře, že Gustav patří do naší rodiny. A Charlène ho zbožňuje. Martine?“

„Ano?“

„Tvoje kariéra policisty visí na vlásku. Nedělej žádný blbo...“

„TY TU ŽENU... pořád miluješ?“

Vzhledem k okolnostem to byla nevhodná a nepatřičná otázka, ale zároveň byla logická a svým způsobem nevyhnutelná.

„Ne,“ odpověděl.

Otočil se a upřeně se na Léu zadíval. Přišla za ním na balkon. Sklopila oči a spatřila, jak mezi prsty drží zapálenou cigaretu.

„Martine... máš ty náplasti.“

Teď zase sklopil oči on.

„Promiň. Tahle je poslední,“ řekl spěšně.

Přikývla, ale jejímu gestu chybělo přesvědčení. Servaz si uvědomil, že je to poprvé, co ji vidí takhle reagovat. Ještě ji vlastně úplně neznal. Chodili spolu tři měsíce a teprve se postupně poznávali.

A vlastně to nebylo zas tak špatné. Za tři měsíce to bylo jejich první nedorozumění.

BERNARD MINIER

Přistoupila k němu a položila studenou ruku na jeho rozpálené tělo.

Srdce mu v hrudi bušilo strašně silně, takže si byl vědom, že ho konečky prstů cítí pod kůží a pod svaly. Léa se na něj znovu zahleděla.

„Martine,“ řekla potichu, ale pevně. „Udělej, co musíš. Jestli je ta žena v nebezpečí, musíš tam hned jet...“

Přikývl. Zamáčkkl nedokouřenou cigaretu o zábradlí a nechal tam malou černou skvrnu. Podíval se na hodinky. Už byly skoro dvě hodiny ráno.

„Musím probudit Gustava a odvézt ho k Vincentovi a Charlène.“

Pochopila. *Nemůžeš zůstat tady, musíš odjet, než tě uvidí...*

Léa málem něco řekla, ale pak si uvědomila, že pokud chce vstoupit do života svobodného otce, musí respektovat několik základních pravidel. První pravidlo: *Být trpělivá*. Nic neuspěchat. Chovat se *flexibilně*. Šla si do ložnice pro věci.

Servaz zamířil k psacímu stolu a otevřel jednu zásuvku. Uvnitř ležela obálka. Stála na ní adresa odesílatele: *Justizanstalt Leoben. Dr. Hanns Groß-Straße 9, 8700 Leoben, Österreich*. Vzorová rakouská věznice. Dopis přišel v únoru.

Milý Martine,

určitě víš, že na tebe ve své cele často myslím. Život tady ubíhá docela příjemně. Rakušané mají zkušenosti

ÚDOLÍ

s barbarstvím, takže jsou docela civilizovaní. Jejich věznice jsou ve srovnání s vašimi prázdninové kolonie. Ale mám spoustu času na přemýšlení.

William Blake napsal, že Slitování a Krutost ovládají lidské srdce, Soucit a Žárlivost lidskou tvář a Láska a Hrůza jsou vznešené formy lidství... Jaké formě lidství dáváš přednost – Lásce, nebo Hrůze? Vsadím se, že Lásce... A jaká lidská srdce znáš, plná Krutosti, nebo Slitování?

Doufám, že na mě myslíš stejně často, jako já na tebe.

*Tvůj přítel
Julian*

Strčil dopis zpátky do obálky. Vedle ležel pořadač. Byly v něm novinové výstřižky. Soustředěně a rychle je prošel. Našel, co chtěl. Objevil pohlednici s Marianninou fotkou.

5.

NOC plná hvězd. Hvězdný prach zaplavil celé nebe nad středovou čarou dálnice a nad temnou krajinou, jako kdyby tam bůh rozsévač hodil hrst zářícího písku. Volvo se řítilo do temnot po dálnici A64, osaměle a nepozorovaně – a samozřejmě vyšší rychlostí, než tady byla povolena.

Servaz počítal minuty, kilometry a výjezdy. Saint-Martory, Lestelle, Saint-Gaudens. Nasadil si sluchátka handsfree a několikrát se pokusil zavolat na to číslo, ale odpovídalo mu jen ticho.

Kilometry ubíhaly neskutečně pomalu.

Přijede včas? Najde ji? A v jakém stavu? Nebo ji dřív než on najde někdo jiný?

Strach. Temnota. Běžely minuty a kilometry. Několikrát zatoužil zapálit si cigaretu, ale vzpomněl si na Léin pohled, a tak si radši vzal žvýkačku.

Asi hodinu poté, co vyjel z Toulouse, u Lannemezanu opustil dálnici A64 a vydal se na jih po státní silnici 929, přímo k horám. V dálce se rýsovaly jejich tmavé a zubaté obrysy, podobající se čelisti pohlcující tmu.

ÚDOLÍ

U Arreau sjel ze státní silnice, přešel řeku, projel spícím městečkem a potom zamířil k Aiguesvives, městečku ležícímu na hranicích departementů Haute-Garonne a Haute-Pyrénées. O chvíli později vjel mezi vysoké černé smrky, které stály těsně u sebe jako majestátní hlídka a vrhaly na silnici hroživé temné stíny. Pořád žádné zprávy o Marianne. Servaz cítil, jak mu v útrobách hryže stres.

Všude kolem něj se přibližovaly hradby Pyrenejí. Vyjel z lesa a pokračoval podél řeky. V měsíčním světle to vypadalo, jako by se po hladině honily stříbrné ryby. Pak přešel široký dřevěný most a za ním se objevila tabule:

AIGUESVIVES

4384 obyvatel

Řeka

Opatství

Les

DIGITÁLNÍ HODINY na palubní desce ukazovaly 3 hodiny 45 minut, když vjel do malého lázeňského městečka ponořeného do spánku jako kočka stočená do klubíčka u kamen. Průčelí domů, která by měla za podobné vlhé noci okna otevřená dokořán, byla teď zamčená jako švýcarská banka.

Bez zastávky projel městečkem směrem k temným horám, které na konci uzavíraly údolí.

V tuto pochybnou hodinu bylo údolí stejně mrtvé, jako kdyby se ocitl na nějaké planetě bez života. Když vyjel ze

zatáčky, málem minul odbočku. Ukazatel „OPATSTVÍ DES HAUTSFROIDS“ se skoro celý schovával za oponou listoví. Zabrzdil, zařadil zpátečku, chvíli couval po prázdné silnici a potom zabočil doprava a zamířil s volvem do lesa. Pokračoval po silnici stoupající vzhůru na kopec, vroubené hustě rostoucími stromy a kapradinami, které tvořily jakýsi přírodní tunel. Když se vynořil na opačné straně, spatřil ve velkém lesním průseku na dně údolí budovy opatství. Byl to typický cisterciácký klášter z 12. století, s věží a budovami postavenými do latinského kříže. Křížová chodba, budova pro mnichy – refektář a jejich ložnice. Masivní architektura opatství jako kdyby byla vytvořena proto, aby klášter odolával drsným zimám a zároveň aby odpuzoval případné návštěvníky. Všechno bylo ponuré, nepřátelské a monumen-tální. Podél řeky se vzadu na konci údolí táhly trávníky, ale svahy hor obklopujících opatství byly kompletně porostlé lesem.

Marianne... Tak z tohoto lesa volala...

Vyjel nahoru, přešel kamenný můstek a zaparkoval pár metrů před portálem a pod dubem, který tu musel růst několik staletí.

Když vystoupil z auta, přímo fyzicky cítil ticho, v němž se koupala okolní krajina, jako by se nacházela mimo svět a čas.

Rychle zamířil k vysokým dřevěným vratům, pak spatřil do kamene vyrytá slova *Vultum Dei quaerere. Hledejte Boží tvář*. Písmena v měsíčním světle přímo zářila. Měl pocit, že se ocitl o několik století zpět, v dobách, kdy mniši

ÚDOLÍ

klučili okolní lesy, obdělávali půdu a prodávali dřevo. Nebo na úsvitu náboženských válek, těsně předtím, než protestanti vydrancovali a zapálili většinu klášterů na jihozápadě. Nebo v čase, kdy odsud revoluce mnichy vyhnala.

Náhle se zachvěl.

Do ticha se ozval zpěv. Akordy takové krásy, že na okamžik zůstal stát a poslouchal. Zpěv vycházel z jedné z budov. Mužské hlasy, tak čisté a lehké jako hlasy dětí. Letěly tmou v údolí jako ptáci. Servaz se podíval na hodinky. 4 hodiny 15 minut. Vigilie. První mše. Mniši, dodržující pravidla svatého Benedikta, spali jen málo. Celý den věnovali práci a modlitbám a noci měli co nejkratší.

Na velkých vratech bylo sice bronzové klepadlo, ale vedle se nacházel i interkom. Když stiskl zvonek, v lese se ozvalo houkání sovy.

„Ano?“ řekl po dvou nekonečných minutách hlas v interkomu.

„Kapitán Servaz, státní policie Toulouse. Chtěl bych mluvit s vaším představeným,“ odpověděl Servaz a v duchu se modlil, aby mniši nezavolali nejbližší četnickou stanici.

„Jaký kapitán...?“

„Servaz. Kriminální policie.“

„Víte, kolik je hodin?“

„Ano. Ale jedná se o urgentní případ.“

„O jaký případ?“

Nevypadalo to, že by na hlas zapůsobil fakt, že se jedná o policistu, který přichází v tak brzkou hodinu. Žít v ústraní